"Nu te închina până nu ştii cine este sfântul"
(Proverb românesc)

credinţă
iubire
speranţă

LUMEA SATELOR

ANUL I,
Nr. 4
ianuarie
1995

4 pag. - 100 lei

PUBLICAŢIE PENTRU CEI CE MUNCESC, DAR ŞI GÂNDESC

DUHUL ÎMPĂCĂRII

Răzvan Codrescu

Ne văităm adeseori - şi pe bună dreptate - că prea este multă vrajbă în ţară: între oamenii politici, între partide, între generaţii, între categoriile sociale. Rezultatul vrajbei este întotdeauna fărâmiţarea, slăbiciunea şi chiar neputinţa. Acest fapt se verifică de la lucrurile cele mai mărunte până la lucrurile cele mai mari: aşa cum nu poţi face treabă pe bucata ta de pământ cu o pereche de boi din care unul trage *hăis* şi altul trage *cea*, tot aşa nu se poate face treabă într-o ţară în care unii trag *înainte* şi alţii trag *înapoi*.

Socoteala ar trebui să fie simplă: să ne dăm mâna şi să mergem toţi în *aceeaşi direcţie*. Se va întreba: Dar direcţia cine o stabileşte? Răspunsul ar trebui să fie şi el la fel de simplu: *bunul simţ*. Căci bunul simţ este cel care ne spune fiecăruia, dacă avem un dram de minte, că *firesc* nu este nici să dăm înapoi ca racul, nici să batem pasul pe loc, ci să mergem *înainte*, chiar dacă drumul este uneori necunoscut şi anevoios.

Aceste lucruri le admitem, în teorie, cu toţii. În practică însă ne cam codim să le aplicăm, fie din teama de schimbare, fie din lene, fie din interese egoiste, fie din invidie faţă de alţii (povestea cu "capra vecinului"). Teama, lenea, nepăsarea, neîncrederea, bănuiala - toate acestea sunt boli pe care ni le-a sădit în suflet comunismul (şi de care neocomunismul a profitat în contextul politic de după 1989). Ele reprezintă de fapt marea pacoste care ne împiedică să ne înnoim şi să prosperăm, după pilda ţărilor îmbelşugate. Şi câtă vreme nu ne vom vindeca de aceste boli sufleteşti, poporul român va fi condamnat să rămână la coada lumii civilizate (acolo unde ne-a instalat comunismul).

Dar cum şi cine să ne vindece? Dorinţa de vindecare, adică de normalizare, trebuie s-o resimtă din plin fiecare dintre noi. În primul rând, vorba românului, să ne punem căciula dinainte şi să ne judecăm singuri. Să fim cinstiţi cu noi înşine şi să ne recunoaştem defectele şi păcatele. Iar apoi să avem voinţa de a ne îndrepta, chemându-l în ajutor pe Dumnezeu, ca să ne lumineze şi să ne întărească. Ajungând noi mai buni, îi vom face şi pe alţii mai buni, căci precum răul "se ia" de la om la om, tot aşa şi binele. Totul este să nu ne delăsăm. Se poate spune că sănătatea sufletească a ţării atârnă de la sănătatea sufletească (morală) a fiecăruia dintre noi. Dacă vom fi "oameni întregi", atunci România se va întregi şi ea prin noi, în toate privinţele, iar nepoţilor noştri nu le va fi ruşine cu noi. Căci "omul sfinţeşte locul", cum zice vorba din bătrâni; vai, însă, de ţara în care oamenii "nu mai au nimic sfânt"!

Se ştie că răul învrăjbeşte, iar binele adună la un loc. Se ştie că răul distruge, pe când binele zideşte. În ţara noastră e vrajbă multă pentru că prea mulţi dintre noi ne-am înrăit şi nu vrem să ne îmbunăm, pentru că ne-am obişnuit aşa. Umblăm să ne cârpim şi mai tare ne rupem, căci e prea puţin binele care zideşte şi prea mult răul care distruge. Iată o nenorocire ce ne priveşte pe toţi laolaltă şi pe fiecare în parte!

Duhul împăcării (iar nu simpla "linişte" de suprafaţă pe care o tot reclamă unii!) trebuie să-l căutăm mai întâi în noi înşine şi în imediata noastră apropiere. Noi cârtim adesea că nu se împacă între ei cei mari şi cei de departe, dar uităm să privim şi-n propria noastră ogradă. Câtă vrajbă e adesea într-o singură familie! Sau câtă vrajbă e adesea într-un singur sat! Se duşmănesc părinte cu copil, soţ cu soţie, frate cu frate, vecin cu vecin! Să ne mai mirăm atunci că familiile se desfac şi satele se părăginesc? Să ne mai mirăm că se părăgineşte ţara, de sus până jos?

Hristos, ca întotdeauna, este Cel ce ne arată cu blândeţe *calea cea dreaptă*: iubirea de oameni, pacea (împăcarea), împreună-lucrarea, în pofida tuturor piedicilor acestei vieţi. O cale pe care nu se merge de-a-ndoaselea, nici nu se zăboveşte cu indiferenţă, ci se înaintează neîncetat, sub semnul biruitor al Crucii.

Noi ne-am dezobişnuit, în 50 de ani de comunism, să mai gândim lucrurile în termeni religioşi. Dar tocmai religia ne ajută să ne lămurim cel mai bine. În sufletul omenesc, ca pe un câmp de bătălie, se înfruntă binele şi răul, iar omul e liber să aleagă între unul şi celălalt. Noi răului îi spunem "diavol", dar e bine să ştim că în limba grecească, de unde se trage acest cuvânt, el înseamnă "cel care dezbină", "cel care învrăjbeşte". Şi strămoşii noştri îi spuseseră cândva diavolului "Nefârtatul (Nefratele)". O lume învrăjbită, dezbinată în sine, în care fratele îl pizmuieşte pe frate, e o lume stăpânită de diavol, o lume în-drăcită (şi e trist că-n limba română de azi, ce arată măsura în care ne-am stricat, obişnuim să spunem ca pe-o laudă despre câte cineva: "E dat dracului!"...). Dumnezeu este, dimpotrivă, temeiul unirii, al împăcării, al înfrăţirii ("Fârtatul" sau "Fratele", în unele legende din vechime). Sfântul Apostol şi Evanghelist Ioan scrie: "Dumnezeu este Iubire". Deci unde este Dumnezeu, este iubire, iar unde este iubire, acolo este şi împăcare. Lumea adevăratei armonii, după care nădăjduim din adâncul fiinţei noastre, va fi lumea stăpânită de Dumnezeu (cum a mai fost odinioară), lumea în-dumnezeită. Să facem deci, treptat, cât mai mult loc lui Dumnezeu în vieţile noastre, iar prezenţa Lui mângâietoare şi împăciuitoare se va simţi tot mai mult şi-n viaţa de obşte a neamului românesc. Atunci ne va fi bine şi-n lumea aceasta, şi-n lumea de dincolo. Ba chiar poate că vom ajunge şi noi o pildă pentru alţii...

COPII, CINSTIȚI-VĂ PĂRINȚII!

Porunca a 5-a din Decalog - "Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta ca să-ți fie ție bine și să trăiești ani mulți pe pământ" ridică din sfera naturală cinstea pe care o datorăm părinților și o așează pe o treaptă superioară, suprafirească. Urmând acestei porunci, copiii trebuie să-și cinstească părinții, nu numai pentru că și-au primit viața de la ei, nu numai pentru că sunt mai bătrâni, mai cuminți, că au mai multă experiență. Nu! Temeiul acestei cinstiri este porunca dumnezeiască. Iată de ce distinge porunca divină cu o nuanță atât de delicată, "să cinstim" pe părinți. Pe un frate este de ajuns să-L iubești, deasemenea și pe aproapele, dar pe părinți ni se cere ceva mai mult. Copilul când stă înaintea părinților, trebuie să știe, să recunoască că Dumnezeu vorbește prin graiul lor, "Fiule dacă nu asculți, să știi că nu te împotrivești unui tată nepriceput ori unei mame neputincioase, ci reprezentantului pe pământ al Tatălui Ceresc". Se știe doar că persoana delegatului este inviolabilă, fiindcă ea reprezintă pe cel care l-a trimis. Părinții nu sunt decât reprezentanții pământești ai lui Dumnezeu. Deci chiar și pe fruntea părinților decăzuți moral strălucește o rază palidă a demnității părintești primite de la Dumnezeu. În zilele noastre, trebuie să recunoaștem, societatea se află într-un declin moral. Mulți dintre oameni ar trebui să învețe din nou ce înseamnă respectul și cinstea față de semenul său (mai ales față de părinții săi). Dar de unde și de la cine? De la Acela despre care este scris că Fiul lui Dumnezeu a fost ascultător părinților Săi trupești. Apoi "El s-a smerit pe Sine, ascultător făcându-se până la moarte" (Fil.2, 8) ca să ne învețe pe noi să fim ascultători. Se cuvine dar să cinstim pe părinți, pentru că așa ne poruncește Dumnezeu și acest lucru îl pretinde chiar firea noastră omenească. Copilul mic se alipește instinctiv de părinții săi, cei mai mari cu iubire conștientă, cei mai în vârstă cu atenție plină de devotament și recunoștință. Așa ar trebui să fie, deși de multe ori nu este!

Dacă ne referim la raporturile dintre copiii și părinții din zilele noastre, trebuie să recunoaștem că acestea nu sunt cele ideale. Oare nu s-ar cădea ca fiul ai cărui părinți bătrâni abia mai pot mișca sau stau imobilizați în pat să se gândească, să-și amintească că și el a fost sprijinit de brațele, atunci puternice, ale tatălui lui. Să-și amintească că biata mamă, acum bătrână, a vegheat de atâtea ori zile și nopți, lângă leagănul lui, cu grijă și dragoste. Dacă își vor aminti de toate acestea, atunci vor fi înțelegători și răbdători cu părinții lor bătrâni. "Cu fapta, cu cuvântul și cu răbdarea să cinstești pe tatăl tău", zice Sf.Scriptură. Toate sunt supuse schimbării cu timpul, chiar și dragostea copiilor. Și ea se schimbă, se transformă, se răcește poate, dar nu este iertat să apună niciodată!

Se înțelege că dragostea față de părinți, într-un fel se manifestă la cei mici, și altfel la cei adulți. Aceștia din urmă având și discernământ, trebuie să-și cinstească părinții, să fie înțelegători cu greșelile lor, să treacă cu vederea slăbiciunile inerente bătrâneților și să-i sprijine, dacă este nevoie, ca să poată avea un trai decent și să nu uite că tot ce fac constituie doar o neînsemnată dobândă din capitalul investit în creșterea și educarea lor. Concepție cu adevărat creștinească; căci dacă am vrea să restituim părinților noștri datoriile pe care le avem față de ei, oare am fi în stare?

Este greu de înțeles cum poate să-i cadă bine prânzul bogat unui copil ajuns la bunăstare, când știe că mama sa văduvă trăiește undeva în mizerie? Oare cum poate să poarte o fată blană scumpă și în această ținută să-și viziteze sărmanii ei părinți ajunși pensionari într-un azil de bătrâni?

Auzim uneori oameni în vârstă care obiectează că astăzi nu mai este, "ca pe vremea lor", că oamenii de atunci ar fi fost mai buni, mai virtuoși, mai morali. Să fim însă obiectivi! Fiecare epocă, fiecare generație și-a avut părțile ei pozitive și negative și întotdeauna au fost multe păcate și mulți păcătoși. Să recunoaștem faptul că moravurile tinerilor nu corespund celor așteptate de cei în vârstă, dar să nu uităm că aproape 50 de ani, tineretul nostru a fost educat în spirit anticreștin. Nicicând nu s-a ocupat de el statul, educatorii, școala, ca în această jumătate de secol, dar i-a lipsit cu desăvârșire educația religioasă. Și aceasta nu poate fi suplinită cu nimic, nici în familie nici în societate.

Să fim convinși că nu va fi în stare să salveze lumea creștină de la declinul în care se găsește acum decât renașterea ei morală creștinească. Și aceasta se poate realiza începând cu familiile în care sunt respectate legile lui Hristos.

Copiii crescuți în aceste familii vor constitui temelia pe care se va edifica un viitor mai bun pentru neamul nostru și vor înțelege mai bine porunca a 5-a din Decalog:

"Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta."

Preot Ioan VLADOVICI

AGRICULTURA AUTARHICĂ ȘI AGRICULTURA PENTRU PIAȚĂ

Care sunt deosebirile dintre agricultura din țările dezvoltate și cea din țările slave dezvoltate, așa cum este țara noastră? Sunt multe, dar prima provine din gândul cu care plugarul iese la lucru, din scopul și speranța cu care lucrează.

În decursul veacurilor, plugarul a muncit să aibă pentru familia sa cele necesare: hrană, îmbrăcăminte, adăpost și căldură. Toate acestea, pe cât posibil, din gospodăria sa, fără să fie nevoit să cumpere ceva din afară.

Desigur, cu cât omenirea și odată cu ea țărănimea au înaintat în civilizație, nu se mai putea obține totul în gospodăria proprie și, ca urmare, trebuia să cumpere unele bunuri. Ca să cumpere însă, trebuia să și vândă. Vindea ce-i prisosea sau silit de lipsuri.

În țările dezvoltate, fermierul este specializat. Fiecare produce ce crede că este mai potrivit pentru pământul lui, sau ce se plătește mai bine. El știe că ceea ce produce, fie pe câmp, fie în grajd, este de vânzare. Producând mai puține sorturi, se poate specializa, poate întrebuința mașini, obținând produse mai multe și de o calitate superioară. Fermele specializate sunt specifice țărilor dezvoltate (ferme de cereale pentru sământă, de plante tehnice, de vaci de lapte, de vite, porci, sau păsări pentru carne etc.)

Așa s-a ajuns la bunăstarea din țările apusene, unde se găsesc de toate din belșug, la prețuri și pe măsura pungii omului nevoiaș, iar prisosul se vinde peste hotare.

Înainte de venirea comuniștilor, țăranii români porniseră și ei pe acest drum. Comunismul i-a transformat însă din gospodari în slugi pe moșia statului.

§

Care este situația acum după Revoluție? Țăranul a luat-o din nou de la capăt. Produce de toate: grâu, porumb, orz, fasole, străduindu-se să acopere nevoile familiei sale. Și se mai chinuiește să crească o vacă, un vițel, doi porci, câteva oi, găini și rațe. Nu-și mai vede capul de treburi și de oboseală zadarnică. Practică o **agricultură autarhică.**

Pentru a ieși din această fundătură, este nevoie să se pornească și la noi pe calea **agriculturii specializate**, căci acesta trebuie să fie viitorul și în agricultura românească. Dar pentru a porni pe acest drum al specializării, este nevoie ca țăranul să fie convins prin exemplu. Vizitele în străinătate și în gospodăriile fruntașe din țară sunt foarte folositoare.

Dar vizitele nu ajung pentru a împinge agricultura pe calea specializării. Țăranul trebuie să fie ajutat cu semințe de calitate, cu material săditor, asistență tehnică și veterinară, materiale de construcții și, mai ales, prin prețuri bune și sigure pentru producția realizată. Dar asta nu se va întâmpla decât într-o țară în care cei ce lucrează pământul sunt respectați și răsplătiți pentru munca lor. Nu așa cum se petrec lucrurile la noi, unde guvernanții vor să-i aducă pe țărani la sapă de lemn pentru a-i constrânge să se reîntoarcă la agricultura colhoznică.

Ion GAVRILĂ OGORANUL

AMINTIRI DESPRE COLHOZ

Constantin IORGULESCU

Serviciile de informații ale marilor puteri nu știau nimic din cele ce se petreceau în URSS. Așa ne sugerează istoricii. Nu insistăm; știm că serviciile secrete sunt militarizate. Dacă ne apar agere sau stupide e din ordin.

Oricât ar părea de ciudat, ce nu știau serviciile secrete apusene știam noi locuitorii Deltei Dunării. Așa se întâmplă probabil peste tot în preajma frontierelor, oricât de ermetice ar fi acestea, o scurgere de informație tot se produce; în ambele sensuri. La noi în sat se spuneau, se șopteau multe. Prin anii 1935-36 se știa că în Rusia se mănâncă scoarță de copac, sunt cazuri de canibalism, se moare de foame.

În anul 1941, începând războiul, cei mai mulți dintre țăranii tineri din comuna mea s-au dus cu frontul până la Stalingrad și înapoi. Cum distanța asta au străbătut-o în bună parte pe jos, și cum consătenii mei aveau obiceiul să se uite în dreapta și-n stânga apreciind bogăția pământului, sărăcia satelor, într-un cuvânt realizările colhoznice, după firea lor țărănească, au băgat bine la cap și au ținut minte. Când prin 1956 a început și la noi procesul de colectivizare a agriculturii, țăranii de la mine din sat nici n-au vrut să asculte echipele de domni veniți de la oraș oricât se pretindeau înarmate cu cele mai noi cuceriri ale științei marxist-leniniste. Și când activiștii au devenit prea "*insistenți*" s-a petrecut un fenomen ciudat: toți bărbații, de cum apărea mașina în sat, fugeau și se ascundeau în baltă, unde orășenii nu aveau curajul să se bage și chiar dacă ar fi făcut-o, spre fericirea țăunilor și țânțarilor, n-aveau cum să dea de urma fugarilor pe grinduri sau prin plauri. Cu femeile rămase acasă era și mai greu. Dacă erau luate mai din scurt se puneau pe urlat împreună cu plozii. Grea afacere.

Dar colectivizarea fiind un "*proces legic*", trebuia făcută cu orice preț. Dacă țăranii nu pricepeau în ce constă "*superioritatea agriculturii socialiste*" trebuia să li se aducă argumente. Câțiva chiaburi fuseseră trimiși la canal dar, se vedea, nu era de ajuns. Monstrul reacțiunii trebuia lovit la cap, care cap, în satul acela era, din păcate, tocmai tatăl meu. Gheorghe Iorgulescu nu era un bogătaș, primise lotul de pământ ca decorat, era un "*colonist*". Ar fi putut fi un om al clasei muncitoare, dar avea carte. Tot satul venea la el să-i ceară sfatul pentru că știa legile, era umblat prin lume, și nu se arăta prieten al noilor autorități. Satul trebuia speriat. A venit o trupă de șapte ofițeri și milițieni, i-au întors toată gospodăria pe dos, i-au confiscat cărți, reviste și hârtii și l-au dus.

La Tribunalul Militar din Constanța am putut să văd dosarul pe care i-l întocmiseră. Erau patru volume, peste o mie de pagini, ce încercau să demonstreze că e un "*element dușmănos*", și că "*se opune colectivizării agriculturii*". Erau câteva declarații că spusese că nu crede în eficacitatea colectivizării. Pentru asta completul de judecată l-a condamnat la zece ani de închisoare din care, din 1957 până în 1964, șapte ani tot a făcut. În urmă, cu bătăi pentru convingere, cu dări afară din servicii și școli, cu răsuciri de mâini și confiscări abuzive, colectivul tot s-a făcut. Dintre țăranii plugari doar pe Nică Fulgă nu l-au putut băga. Era prea ager și nici nu avea pământ. Vorba lui era: "*Pe mine mort mă băgați în colectiv, dar viu nu!*"

Ce-a mai rămas din opera de introducere a socialismului la sate se cunoaște. Cine trece prin sate, și din fuga mașinii, poate vedea, la sediile fostelor CAP-uri doar grajduri dezafectate, construcții în parte demolate; paragină, ruină. Lucru ce pare firesc. Așa sfârșește tot ce e clădit pe minciună.

Ca și partidul comunist, economia socialistă s-a volatilizat. Zidurile dărăpănate și bălăriile crescute le sunt succesorii. Dar oamenii? În sufletul lor ce-a rămas?

Teama că acolo dezastrul, cangrena, paragina e și mai mare, mă-mpiedică să continui aceste gânduri.

LUMEA SATELOR

PUȚINĂ ISTORIE

CUM AU PIERDUT ȚĂRANII PĂMÂNTUL

NICHIFOR CRAINIC
(1889 - 1972)

CÂNTECUL PĂMÂNTULUI

Pământule rodnic, pământule sfânt,
Tu care mi-ești leagăn, cămin și mormânt,
Ridică spre focul aceleiași stele
Credințele tale, credințele mele!

Evlavie ție, pământule bun!
În sânul tău doarme trecutul străbun,
Păstrând, pietre scumpe din vremile-acele,
Comorile tale, comorile mele.

Când gemi sub copite de cal, frământat,
De graniți dușmane adânc sfâșiat,
Se zbat în furtuna mâniilor grele
Durerile tale, durerile mele.

Învolbură-n mine viteze puteri!
Iar când voi fi vrednic țărâna să-mi ceri,
Pe groapa-mi uitată să crești viorele:
Iubirile tale, iubirile mele.

Din clocotul inimii stinse să-mi faci
Umbroase coroane de falnici copaci,
Prin mândrele vârfuri să urci către stele
Nădejdile tale, nădejdile mele!

Prin reforma agrară din anul 1864, dar îndeosebi prin cea din 1921, România a devenit o țară în care majoritatea țărănimii era proprietară de pământ, iar gospodăria țărănească constituia baza unei economii naționale prospere. A venit însă 23 August 1944, ocupația sovietică și instalarea la cârma țării a unui guvern comunist, deși la data la care Armata Roșie a cotropit România, Partidul Comunist număra mai puțin de o mie de membri, cei mai mulți dintre ei străini de neam și fără Dumnezeu. S-au găsit însă destule cozi de topor, suflete ticăloase de slugi, care s-au pus în slujba noilor stăpâni. Prea puțini însă pentru a dovedi lumii că noua conducere era populară. De aceea, pentru a câștiga bunăvoința păturii celei mai numeroase - țărănimea - în martie 1945 a fost făcută o nouă reformă agrară. Toate proprietățile agricole care depășeau 50 de hectare au fost naționalizate, desființându-se astfel rămășițele marii proprietăți rămase după reformele agrare anterioare.

Prin reforma din martie 1945 au fost naționalizate un milion și jumătate de hectare, din care un milion de hectare a fost împărțit țăranilor, iar restul a intrat în stăpânirea statului. Ar fi însă o mare greșeală să se creadă că această ultimă reformă agrară a fost făcută cu gândul bun de a se consolida țărănimea prin împroprietărire. **Așa cum se va vedea foarte curând, statul comunist îi va deposeda pe țărani nu numai de pământul cu care i-a înzestrat în martie 1945, ci și de pământul pe care-l stăpâneau din moși strămoși. Țelul nemărturisit al comuniștilor a fost desființarea țărănimii ca clasă socială de sine stătătoare și transformarea ei în proletariat agricol. Un obiectiv pe care-l vor urmări cu perseverență, aplicând aceleași metode pe care le-a folosit Stalin în Rusia pentru a distruge țărănimea prin colectivizarea agriculturii.**

O primă măsură aplicată de guvernarea comunistă pentru a-i transforma pe țărani în iobagi colhoznici a fost împărțirea țărănimii în chiaburi, țărani mijlocași și țărani săraci. Chiaburii, țăranii harnici și înstăriți erau socotiți dușmani de clasă și trebuiau desființați. Țăranii mijlocași nu erau considerați dușmani, decât dacă se împotriveau colectivizării. Cât privește pe țăranii săraci, pe aceștia comuniștii i-au folosit pentru a-i asmuți împotriva chiaburilor și mijlocașilor.

Pentru a le răpi țăranilor orice fărâmă de independență și libertate de acțiune, regimul comunist a instituit **sistemul cotelor obligatorii** care trebuiau predate statului din recoltele obținute pe loturile individuale. Adeseori aceste cote depășeau cantitățile de cereale recoltate, metoda dovedindu-se o invenție diabolică pentru a-i îngenunchea pe țărani. Aceștia, nemaiputând să facă față cerințelor din ce în ce mai hrăpărețe ale statului vor renunța la proprietatea asupra pământului, intrând *"de bună voie"* în colhozuri.

Hotărârea de colectivizare a agriculturii a fost luată la plenara Partidului Muncitoresc Român (așa se chema atunci partidul comunist) din 3-5 martie 1949. Sarcina de a aplica această hotărâre a fost încredințată fruntașilor comuniști - evreica Ana Pauker și ungurul Vasile Luca - ambii veniți în țară la 23 August 1944 odată cu cotropitorii de la Răsărit.

Supraviețuitorii acelei cumplite perioade își reamintesc metodele criminale pe care le-au întrebuințat comuniștii pentru a-i constrânge pe țărani să se înscrie în *"Gospodăriile agricole colective"*. Dar cu toată teroarea și propaganda mincinoasă care proslăvea superioritatea agriculturii socialiste, țăranii s-au împotrivit colectivizării. Mulți dintre ei făcuseră războiul în Rusia și văzuseră cu ochii lor *"fericirea"* din colhozuri.

Pentru a le înfrânge rezistența, Partidul Comunist a dezlănțuit un adevărat război nedeclarat împotriva țăranilor. Din păcate, nici până astăzi nu se cunosc toate crimele săvârșite de Securitate pentru a-i obliga pe țărani să-și predea avutul, acceptând să devină iobagi pe moșia Partidului Comunist.

Actuala Putere ar putea să dea la iveală toate aceste crime, căci este în posesia dosarelor în care sunt consemnate nelegiuirile săvârșite de Securitate, dar conducătorii de azi ai României sunt din același aluat cu criminalii de atunci și, *"corb la corb nu-și scoate ochii"*. Ei, nu numai că doresc să se uite cum s-a făcut colectivizarea agriculturii, dar se străduiesc să-i convingă pe țărani să se reîntoarcă la robia colhoznică, înființând *"asociații agricole"*. O denumire înșelătoare sub care se ascunde CAP-ul de ieri.

În anul 1952, în urma unor răfuieli între conducătorii Partidului Comunist, Ana Pauker și Vasile Luca au fost excluși din partid. Printre alte învinovățiri ce li s-au adus, a fost și acuzația că, prin metodele brutale pe care le-au aplicat, au compromis ideea de socializare a agriculturii. În urma eliminării grupului Pauker-Luca din partid, Gheorghe Gheorghiu Dej devine dictator cu puteri nelimitate.

Una din măsurile adoptate de Gheorghiu Dej a fost renunțarea la metodele brutale pentru a-i determina pe țărani să se înscrie în gospodăriile colective, ceea ce însă nu înseamnă că Partidul Comunist a renunțat la colectivizare. În anul 1959 se va reveni la teroare ca metodă pentru colectivizarea agriculturii care trebuia încheiată până în anul 1965. Pentru realizarea acestui obiectiv au fost însărcinați Nicolae Ceaușescu și Alexandru Drăghici. Două nume din cele mai odioase din șirul de fruntași comuniști care s-au întrecut în săvârșirea de fărădelegi.

Cei doi comuniști zeloși nu se vor da înapoi de la nimic pentru a-l sluji pe Dej. Bătăi, crime, deportări, zeci de mii de țărani azvârliți în temnițe, și sate asediate de Securitate, vor desăvârși opera de deposedare a țăranilor de baza existenței lor: **pământul**. *"În primăvara anului 1962 a fost terminată* **colectivizarea agriculturii**, *îndeplinindu-se sarcina trasată de Congresul al III-lea al partidului cu aproape patru ani înainte de termen. Sesiunea extraordinară a Marii Adunări Naționale din aprilie 1962, consacrată acestui eveniment istoric din viața poporului nostru, a proclamat prin aceasta victoria definitivă a socialismului la orașe și sate"*, așa glăsuiau documentele de partid, consfințind transformarea țăranilor din gospodari în proletari agricoli.

Dar tragedia țărănimii și a satului românesc nu s-a oprit aici. În anul 1965 are loc naționalizarea întregului teritoriu național, indiferent de destinația pe care o aveau terenurile. O serie de legi, urzite în mintea bolnavă a lui Nicolae Ceaușescu, urmașul lui Gheorghiu Dej, lichidau orice drept de proprietate asupra pământului. Prin aceste reglementări, gospodăriile țărănești individuale (casa și dependințele din jurul ei) se găseau pe niște terenuri care nu mai erau ale țăranului, ci ale statului comunist. Conform decretelor ceaușiste, aceste tertenuri nu puteau fi vândute și nici lăsate moștenire urmașilor. Se socotea că ele erau date în folosință țăranilor numai cât timp locuiau în sat și cât timp durau construcțiile așezate pe ele. Dar și aceste construcții puteau fi demolate oricând prin hotărâri administrative. Un fapt pe care Ceaușescu l-a pus în practică prin programul de demolare a gospodăriilor țărănești tradiționale și strămutarea țăranilor, cu forța, în blocuri muncitorești. Odată cu dispariția țărănimii ca izvor de viață și valori ale neamului, trebuia să moară și satul românesc.

O parte din răul pe care comunismul l-a provocat țărănimii și satului românesc a luat sfârșit în Decembrie '89. Teroarea care a apăsat țărănimea timp de aproape o jumătate de veac a încetat. Au rămas însă urmările ei, în primul rând frica. Dacă și pe aceasta vor reuși țăranii să o învingă, înțelegând că în mâna lor stă puterea de a hotărî cine să conducă țara și, mai ales, cum să o conducă, atunci țăranul va redeveni ce a fost - gospodar, stăpân pe pământul și pe munca lui. Satele românești vor înflori și România își va dobândi locul pe care-l merită în lume.

Andrei RĂZEȘU

ÎNDRUMAR POLITIC

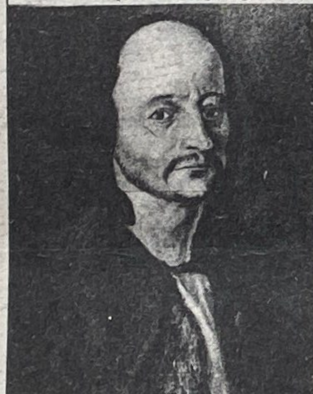
FERIȚI-VĂ DE PROFEȚI MINCINOȘI, CARE VIN LA VOI ÎN HAINE DE OI, IAR PE DINLĂUNTRU SUNT LUPI RĂPITORI.

MATEI 7;15

Gabriel CONSTANTINESCU

"Ce-și face omul cu mâna lui, nici dracu' nu desface"

În Țara Românească totul merge prost. Atât de prost încât România a ajuns pe ultimul loc printre țările Europei. Sărăcie, lipsuri de tot felul, dezorganizare, abuzuri strigătoare la cer din partea autorităților, dar mai ales conducători necinstiți, care în loc să facă ceva pentru a îndrepta lucrurile, nu sunt interesați decât să se chivernisească ei și familiile lor. Dar mai gravă decât toate aceste rele este resemnarea și atitudinea supusă a populației, îndeosebi a locuitorilor satelor, față de situația dezastruoasă în care a fost adusă țara de actualii ei conducători. O atitudine condamnabilă, care îi face pe cei aflați în suferință la fel de vinovați ca și cei care le provoacă suferința. Așa fiind lucrurile nu avem dreptul să ne plângem, căci *"ce-și face omul cu mâna lui, nici dracu' nu desface"*.

Actualii conducători ai satelor, ai orașelor, ai județelor și ai țării nu ne-au căzut din cer. Nici nu ne-au fost impuși de **partid**, fără să țină seama dacă îi vrem sau nu, ca pe timpul regimului comunist. **I-am ales noi în deplină libertate de a hotărî.** Cu mâna noastră i-am votat, atât la alegerile din 1990, cât și la cele din 1992.

§

Că lucrurile s-au întâmplat așa, nu este de mirare. Cei cincizeci de ani de regim comunist nu au păcătoșit numai fața văzută a țării, dar și sufletele oamenilor. Teama pe care Securitatea ne-a picurat-o, zi de zi și ceas de ceas, în suflete, ne-a transformat dintr-un popor de oameni mândri și bravi, din mijlocul căruia s-au ridicat Horia, Tudor Vladimirescu și Avram Iancu, dintr-un popor care s-a luptat eroic pentru Independență și Reîntregire, într-o mulțime lașă și slugarnică, gata oricând să sărute mâna celui care are biciul.

De mirare este însă faptul că nici după cinci ani de când ne-am redobândit libertatea, nu ne-am dezmeticit, pășind pe drumul însănătoșirii țării. Și nu ne-am revenit pentru că nu am înțeles că trebuie să ne scuturăm de slugărnicia care ne încovoaie spinarea până și în fața ultimului rândaș al Puterii. Nu ne-am revenit pentru că nu am înțeles că din Decembrie '89 am devenit oameni liberi, cărora, oricât de ticălos este regimul care a pus mâna pe putere după căderea lui Nicolae Ceaușescu, nu ne mai poate hăitui așa cum ne hăituia, înainte, Securitatea.

Cum este cu putință să spunem că l-am votat pe Iliescu pentru că ne-a dat pensii? De unde are președintele Iliescu bani să dea țăranilor nenorocitele de pensii din care abia își pot cumpăra câteva cutii de chibrituri? Timp de peste patruzeci de ani țărănimea a robit pe moșia Partidului Comunist, unde președintele Iliescu a fost unul din vătafii de frunte. Pentru munca nerăsplătită în colhozuri, țăranii români sunt îndreptățiți să ceară pensii de o sută de ori mai mari decât cele pe care le primesc acum. Și asta ca un drept al lor, nu ca un act de milostenie din partea comunistului Ion Iliescu.

Cum este cu putință să spunem că l-am votat pe Iliescu pentru că ne-a dat pământ? Ce moșii a avut președintele Iliescu pe care le-a împărțit țăranilor? Țăranii jefuiți de Partidul Comunist, în care actualul președinte al României a deținut funcții din cele mai înalte, nu și-au primit decât o parte din pământul de care au fost deposedați cu forța. Ca urmare, țăranii nu numai că nu-i sunt datori recunoștință lui Ion Iliescu și acoliților săi pentru pământul primit prin Legea 18/1991, dar au tot dreptul și datoria să ceară restituirea întregului pământ pe care l-au stăpânit înainte de colectivizare.

Dar nu numai atât. Prin minciună și abuz. Partidul Comunist a devenit cel mai mare moșier pe care l-a avut vreodată țara noastră. Căci ce altceva sunt uriașele suprafețe de pământ din cea mai bună calitate pe care le dețin I.A.S.-urile decât moșiile pe care le-a creat și le-a luat în stăpânire Partidul Comunist în dauna țărănimii? Acest pământ trebuie împărțit țăranilor. Lor li se cuvin, de drept, terenurile deținute de I.A.S.-uri, în virtutea principiului că *"pământul trebuie să aparțină celor ce-l muncesc"*.

§

Timpul care ne desparte până la viitoarele alegeri se scurtează cu fiecare zi care trece. Populația României va fi chemată din nou în fața urnelor pentru a-i alege pe cei ce urmează să conducă destinele țării pe o durată de patru ani. Vor fi aleși, președintele țării, senatorii și deputații care fac legile, primarii și consilierii care gospodăresc satele și orașele. De votul fiecărui cetățean, oricât de mărunt și de umil ar fi el, depinde cine va conduce țara, dar mai ales cum o va conduce.

Având în vedere importanța pe care o au viitoarele alegeri, este momentul să atragem atenția tuturor oamenilor cinstiți, tuturor celor care doresc ca România să nu mai fie cenușăreasa Europei, că **singura cale pentru ieșirea din situația nenorocită în care se găsește astăzi țara, este să nu-i votăm pe comuniști.**

Și comuniștii nu sunt greu de recunoscut. Cei care ieri se mândreau cu carnetul roșu de partid, astăzi și-au schimbat doar numele, încântându-ne cu promisiuni în numele Partidului Democrației Sociale din România (PDSR), sau Partidului Socialist al Muncii (PSM), sau Partidul România Mare (PRM), sau Partidul de Uniune Națională Română (PUNR), sau Partidul Democrat Agrar din România (PDAR).

A da votul vreunuia din aceste partide, înseamnă a pecetlui, poate pentru totdeauna, soarta României. Să nu uităm că în trecut, atunci când își purtau numele adevărat, când *"lupii hrăpitori nu se îmbrăcaseră în haine de oi"*, țelul lor era să comunizeze țara, să ne facă să ne lepădăm de Dumnezeu și să uităm că suntem români. Un țel pe care, în ascuns, îl urmăresc și astăzi.

CÂTEVA CALCULE SIMPLE

Desființarea agriculturii colectivizate nu l-a transformat pe *"țăranul cooperator"*, peste noapte, în *"fermier"*, așa cum sunt țăranii pretutindeni, în Europa, unde nu a bântuit socialismul. Când a fost forțat să intre în *"colectivă"*, țăranul a trebuit să predea, pe lângă pământ, tot ce avea mai de preț în gospodărie: animalele de tracțiune, căruța, hamurile, plugul, rotilele, grapa, prășitoarea, bunuri agonisite, în timp, din munca sa.

La desființarea CAP-urilor, din toate acestea nu a mai primit nimic, astfel că pentru a munci pământul cu care a fost reîmproprietărit prin Legea 18/1991, țăranul este obligat să facă apel la fostele SMA-uri, astăzi denumite Agromec-uri, proprietatea statului. Și cum actualul stat nu se deosebește prea mult de statul comunist, conducătorii lui de azi, comuniștii de ieri, au rânduit în așa fel lucrurile ca țăranii să se lecuiască de *"proprietatea individuală"* asupra pământului și să se reîntoarcă spășiți la matca agriculturii socialiste, intrând, așa cum îi povățuiește președintele Ion Iliescu, în *"asociații agricole"*.

Pentru a arăta că într-acolo țintește conducerea de azi a României, să facem socoteala, cât trebuie să cheltuiască țăranul pentru cultivarea și recoltarea unui hectar cu grâu și cât poate obține pentru recoltă.

Însumând costurile pentru arat, grăpat, discuit, îngrășăminte chimice, semănat, valoarea seminței, ierbicidat, valoarea ierbicidelor, recoltatul cu combina și transportul la Romcereal, se obține suma de 490 mii lei.

Socotind o producție medie la hectar de 2000 kg., atât cât se obține în zona a IV-a de fertilitate și calculând valoarea producției la prețul de 220 lei/kg., rezultă suma de 440000 lei. Așadar, s-au cheltuit 490 mii lei și s-au obținut 440 mii lei. O pagubă de 50 mii lei.

Dar lucrurile nu se opresc aici. Dacă plugarul care se încumetă să cultive grâu nu are capital de pornire cu care să achite costurile înșirate mai sus, trebuie să se împrumute la bancă. Dobânda cu care îi împrumută băncile pe agricultori este de 60%, pe care ar trebui să o plătească tot din recolta obținută. Cum însă valoarea recoltei nu acoperă nici costurile, de unde să mai plătească și dobânzile? Toate au fost bine gândite pentru ca țăranilor să li se facă lehamite de propria lor avere!

Iar dacă la cele spuse mai sus, adăugăm că recoltele sunt adesecori la discreția unor factori naturali neprevăzuți, că nu există un sistem de asigurări care să-i protejeze pe țărani de calamități, că în regiuni întregi din țară vârsta medie a celor care se îndeletnicesc cu agricultura este în jur de 70 de ani, avem o imagine aproape completă a perspectivelor României de a deveni o țară de fermieri.

*

Ceva mai rentabilă decât cultura grâului este cultura porumbului, deoarece multe din lucrări se pot face manual. Iar dacă cele 3000 de kg. de porumb boabe, cât se pot obține în medie la un hectar sunt folosite cu cap, cultura porumbului se poate dovedi avantajoasă.

Un kilogram de porumb boabe este plătit de stat cu 140 lei. Din cel mult 3,5 kg. porumb, adică cu 490 lei se poate obține 1 kg. carne/animal viu. Adăpostul, îngrijirea, medicamentele, impozitele, cheltuielile administrative, în toată lumea, reprezintă o jumătate din costul hranei, adică 245 lei/kg. de animal viu. Așadar, 1 kg. de animal viu poate fi obținut cu o cheltuială de 735 lei, pentru care statul plătește 2000-2200 lei. De aici o întrebare și un învățământ.

Cum se face că marile complexe de porci nu pot produce carne la prețul pe care-l oferă statul? Cauza este reaua organizare, dobânzi mari, impozite mari, neglijență, risipă și furturi, dar mai ales lipsa mâinii și ochiului stăpânului care îngrașă vita.

Iar ca învățământ, îndemnul de a crește animale cu recolta de porumb, în loc să o vinzi statului pe un preț de nimic.

I.G.O

EDITURA "PUNCTE CARDINALE"
B.R.D. Sucursala SIBIU
Cont nr. 4072996517509

Colegiul redacțional: Gabriel CONSTANTINESCU, redactor - șef;
Ion Gavrilă Ogoranul, Răzvan Codrescu,
Demostene Andronescu, Constantin Iorgulescu
Ioan NISTOR - secretar de redacție
Marilena CĂBAȘ - corector
2400 SIBIU - Calea Dumbrăvii nr. 109
Telefon 069/422536

Tehnoredactare computerizată "PUNCTE CARDINALE"
Masib S.R.L Printing Company